

ovrbehyrdet, tværtimod, den har en 4 Gange mindre Skatteindtagt end Landet, men den har en 6 Gange mindre Fattighjælp, saa det synes at vise det Modfatte netop for den største Kommunes Bedkommende. Her kan naturligvis ikke være Tale om alene at lægge Individernes Antal til Grund. De to Hensyn, som man har anført, mener jeg altsaa, at vi kunne lade ligge. Der bliver da tilbage Hensynet til selve Individerne, og da hævder jeg fremdeles, at vi skulle knytte saa lidt Straf, om jeg saa maa sige, til det at modtage Fattighjælp som mulig, og skulle vi gjøre det, saa maa vi se at faae saa faa Hjemsendelser som mulig, helst slet ingen, men skal vi slet ingen have, ja, saa er der jo kun tilbage at tomme tilbage til Opholds kommunen; men jeg indrømmer, at der ved at tage Opholds kommunen muligens i andre Henseender kan hæfte saa mange Mangler, at det ikke lader sig realisere i sin fulde Strengthed, men jo nærmere vi komme den Tanke, desto bedre er det, og desto færre blive Hjemsendelserne; thi jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) i, at den Uret, som i forrige Tider er begaaet, saa vel som Grundlovens Tilfagn til de Fattige i dens § 84, bør opfordre os til at knytte saa faa Plager til det at skulle modtage Fattighjælp som muligt. Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) mener nu vel, at det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds Anførte langt fra var tilstrækkelig begrundet. Han mener maaske, at der i forrige Tider ikke er begaaet nogen Uret, men jeg behøver jo blot at henvise det ærede Medlem f. Ex. til Stavnbaandet, til den uretfærdige Lænde fordeling og til mange andre gamle Love. Man kan jo vel henvise til, at de blive hævede, og de blive det vel ogsaa efterhaanden, men hvilke Virkninger have de ikke efterladt sig! Erv den ærede Rigsdagsmand ikke, at der derved er kommet Fattigdom paa mange Steder, hvor der kunde have været, om ikke Velstand, saa dog et taaleligt Udkomme (Sagd: Nei!) Ikke det? Saa er det ærede Medlem vistnok ene om denne Mening. Det ærede Medlem hævdede sig i sit Foredrag til en meget stor Spide. Han sagde, at det var slet ikke af de fremhævede Grunde, at vi skulde give Understøttelse, men det skete, fordi vi vare en kristelig Stat, et kristeligt Folk. Jeg synes dog, at det ellers sufer os om Overne, at vi ere en bejendelsesløs Rigsdag (Sagd: Ikke fra denne Side!) Ja, jeg veed ikke, fra hvilken Side den ærede Folkethingsmand tager Sagen — det vil han maaske siden gjøre Rede for — men jeg kom dog i nogen Tvivl med Hensyn til hans kristelige Stat og hans kristelige Folk, da han kort efter omsufede os med „Druffenbolte“, „Lyvknægte“, „Løsgængere“ osv.; i alt Fald er der da meget Dndt i den kristelige Stat, og den Omstændighed, at vi over-

hovedet ere nødsagede til at give Love som den, der her er under Forhandling, tyder ikke paa, at kristelig Land tilstrækkelig har gjenmætrængt den kristelige Stat, thi da vilde vi være komne mere hen imod det frivillige Fattigvæsen. — Den høitagtede Indenrigsministers Udtalelser angaaende den abnorme Skole eller de abnorme Anstalter, som jeg maaske maa kalde dem, nemlig Blindeskule, Døvsstummeinstituttet osv., glædede mig, for saa vidt de vise at han ikke er utilbøielig til, at Staten giver Forskud, imod at Udgifterne senere blive fordelte. Hvorvidt en saadan senere Fordeling er nødvendig, skal jeg ikke indlade mig paa, men skal dog henpege paa, at for de fattige Blinde, som nu ere paa Blindeskule, ydes Bidraget alene fra Statens Side (Vrig: Nei!). Jo, dog væsentlig, (Vrig: Nei, fra „Kjæden“, fra Private!). Ja, fra Private altsaa, men hverken fra Amts- eller Sognekommunen. Staten giver i alt Fald det største Bidrag, nemlig, saa vidt jeg husker, 49,000 Kr., medens det kun er saa Tusinder, der komme ind ad privat Vej; jeg vil maaske senere faae Leilighed til at oplyse dette nærmere. Med Døvsstummeinstituttet forholder det sig anderledes, thi til det ydes der Bidrag fra Amtene. Om nu for Øvrigt det One eller det Andet er det Rigtigste, skal jeg ikke indlade mig paa, men jeg synes kun, at der ikke er noget Principielt imod, at Staten overtager Udgifterne, efter som den dog til Dels har gjort det med Hensyn til et af Institutterne. — Jeg har endnu kun tilbage et lille Skattepørgsmaal, som maaske staar i en noget løsere Forbindelse med dette Lovforslag, men jeg griber Leiligheden til at fremsætte det, haabende, at den høitagtede Indenrigsminister muligvis kan se sig i Stand til at give et kort Svar. Landkommunallovens § 21 siger, at der i en Kommune ikke kan paalignes en Person Skat efter Formue og Leilighed, naar han ikke i mindst 4 Maanedes har havt fast Ophold i samme. Denne Bestemmelse er hidtil bleven forstaaet saaledes, at denne Paragraf kun vedrører den interkommunale Beskatning, men ved en Spøstereisdøm er den fortolket derhen, at Personer, som i Løbet af de første 4 Maanedes af Skatteaaret frasytlet Kommunen, ere skattefrie, selv om de umiddelbart forud i det foregaaende Skatteaar have havt Ophold i Kommunen. Derved foranleddes der megen Ulempe. Tidligere er Loven ikke bleven forstaaet saaledes, og det har heller ikke været dens oprindelige Mening. Jeg vil derfor tillade mig at opfordre den høitærede Indenrigsminister til at udtale, om han ikke i en nær Fremtid kunde være betænkt paa at forandre dette Forhold, for saa vidt min Paastand maatte vise sig at være rigtig. I alt Fald er det Tilfældet, at før Spøstereisdømmen har det kun været undtagelsesvis, at den paagjældende Bestemmelse i Landkommunalloven er bleven anvendt paa den Maade, paa hvilken Spøstereiseret har for-